

REPUBLIKA SLOVENIJA
DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
V LJUBLJANI

URAD PREDSEDNICE

Podpisnik: Martina Hrovat
Izdajatelj: SIGOV-CA
Št. certifikata: e5425fd500000000567c111
Podpisano: 29.6.2018 12:07

Številka: Su 248/2018 - 2
Datum: 29. 6. 2018

Sindikataj vojakov Slovenije
- g. Gvido Novak
p. p. 56
2310 Slovenska Bistrica

ZADEVA: Zahteva za posredovanje
ZVEZA: Vaša prošnja

Spoštovani,

v skladu z vašo zgoraj navedeno prošnjo vam v prilogi posredujemo anonimizirano sodbo tukajšnjega sodišča opr. št. I Pd z dne 29. marca 2018, pravnomočno 4. maja 2018.

Lepo pozdravljeni,

direktorica sodišča
Martina Hrovat

Priloga:
- kot v dopisu

I Pd

REPUBLIKA SLOVENIJA
DELOVNO IN SOCIALNO SODIŠČE
V LJUBLJANI

Resljeva 14, Ljubljana

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Delovno in socialno sodišče v Ljubljani je po: okrožna sodnica mag. Tanja Pustovrh Pirnat

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke:

, ki jo zastopa

, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA** (Ministrstvo za obrambo, Vojkova cesta 55, Ljubljana), ki jo zastopa Državno odvetništvo Republike Slovenije,

zaradi plačila nadomestila za neizkoriščen čas odmora in predajo dela (pcto. 4.030,76 EUR)

po 29. marca 2018 opravljeni glavni obravnavi

RAZSODILO:

- I. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki plačati 3.924,65 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 10. 2. 2017 do plačila, v roku 8 dni.
- II. V presežku, to je za 106,11 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 7. 2. 2017 do plačila, za zakonske zamudne obresti od 7. 2. 2017 do 9. 2. 2017 od zneska 3.924,65 EUR ter obračun ter plačilo davkov in prispevkov na neto znesek 3.569,67 EUR, se tožbeni zahtevek zavrne.
- III. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki plačati stroške postopka v višini 1.019,53 EUR, v roku 8 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega naslednjega dne po izteku roka za izpolnitev obveznosti do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožnik navaja, da je zaposlen kot _____ pri Upravi Republike Slovenije za zaščito in reševanje v Centru za obveščanje (CORS). Zaradi obvezne prisotnosti na delovnem mestu mu ni omogočen odmor za malico, saj je v izmeni prisoten le _____ : Prav tako mora _____ ki je v izmeni sam, zaradi primopredaje dela na delovnem mestu ostati 15 minut dlje, za kar ne prejme nobenega plačila. Primopredaje dela v CORS ne ureja niti Odredba o razporeditvi polnega delovnega časa v CORS in regijskih centrih za obveščanje, saj je v regijskih centrih to urejeno z zamikom prihoda na delo prvega in drugega _____ . Do decembra 2013 je toženka čas, porabljen za primopredaje priznavala in _____ nadomestilo za ta porabljeni čas tudi izplačevala, januarja 2014 pa je z izplačevanjem nadomestila enostransko prenehala. Tožnik iz naslova nadomestila za nadurno delo v času predaje in neizkoriščenega odmora med delovnim časom zahteva 3.569,67 EUR neto in 461,09 EUR zakonskih zamudnih obresti, ki so se natekle do dneva vložitve tožbc. Poleg tega zahteva še zamudne obresti od celotnega zneska od vložitve tožbe dalje, obračun in plačilo davkov in prispevkov na navedeni neto znesek ter povrnitev stroškov postopka.
2. Toženka prereka tožbene navedbe. Tožnik delo opravlja v CORS, zato koordinira reševanje le v primerih večjih naravnih in drugih nesreč in ne odgovarja na klice v sili na številko 112, tako kot regijski centri za obveščanje. Seznam vpisanih dogodkov v delovodniku, ki se ga zaključí ob predaji službe, je izredno kratek. Zaradi narave dela ni potrebe, da bi tožnik podaljševal izmeno zaradi primopredaje, razen v primerih, ko koordinira reševanje ob večji naravni ali drugi nesreči. Ne drži navedba tožnika, da mora zaradi primopredaje ostati na delovnem mestu 15 minut po izteku rednega delovnega časa. Tožnik bi v dnevnikih izmenah od ponedeljka do petka lahko zapustil delovno mesto, saj so bili na delu tudi drugi

javni uslužbenci, ki so usposobljeni za to delo. Tudi ko je bil v izmeni sam, je tožnik lahko zapustil pisarno s prenosnim telefonom. Ugovarja višini tožbenega zahtevka ter zastaranje zakonskih zamudnih obresti za čas pred 10. 2. 2014 ter glede glavnice za januar 2012. Predlaga, da se tožbeni zahtevki zavrne in zahteva povrnitev stroškov postopka.

3. Sodišče je prebralo vse listine v spisu, tako listine, ki jih je predložil tožnik (A1-A9), kot listine, ki jih je predložila toženka (B1-B32). Zaslišalo je tožnika in priče [redacted] in [redacted]. Ostale dokazne predloge je zavrnilo kot nepotrebne.
4. Sodišče na predlog tožnika ni zaslišalo priče [redacted], saj sta o organizaciji dela in zadolžitvah tožnika ter o možnostih odmora za malico ter organizaciji predaje dela izpovedala že priči [redacted] in [redacted]. Na predlog toženke ni zaslišalo priče [redacted] v zvezi z usposobljenostjo javnih uslužbencev [redacted], [redacted] in [redacted], saj dejstvo, da so navedeni javni uslužbenci opravili določena usposabljanja in so v preteklosti opravljali operativne naloge v CORS, med strankama ni prerekano.
5. Pravico do odmora med delovnim časom ureja 154. člen Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, ZDR-1), ki določa, da ima delavec, ki dela polni delovni čas, med dnevnim delom pravico do odmora, ki traja 30 minut (prvi odstavek). Dolžina odmora se v primeru neenakomerne razporeditve ali začasne prerazporeditve delovnega časa določi sorazmerno dolžini dnevnega delovnega časa (tretji odstavek). V načelu je delavec za delo, tako redno kot nadurno, upravičen do plačila (44. člen ZDR-1 oz. 42. člen ZDR). Za delo pripada delavcu nadomestilo plače v višini 100 % urne postavke, v skladu z 32. členom Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS) pa tudi dodatki. Pravilnik o plačah in drugih prejemkih delavcev Ministrstva za obrambo in organov v sestavi z dne 20. 11. 2002 (Pravilnik) v 9. členu določa, da znašajo dodatki za delo preko polnega delovnega časa 30 % urne postavke, izračunane iz osnovne plače delavca brez dodatkov, za delo ob nedeljah in po zakonu dela prostih dnevih 50 % urne postavke, izračunane iz osnovne plače delavca, brez dodatkov in za nočno delo 30 % urne postavke, izračunane iz osnovne plače delavca, brez dodatkov, kot navaja tožnik.¹
6. V danem primeru gre za obveznost delodajalca do zagotovitve pravice do odmora

¹ Navedeni pravilnik je sicer na podlagi 52. člena Zakona o sistemu plač v javnem sektorju (ZSPJS) ob uveljavitvi novega plačnega sistema za javne uslužbence 1. 8. 2008 prenehal veljati. Pravno podlago za višino dodatkov tako predstavlja Kolektivna pogodba za javni sektor (KPJS), ki enako kot Pravilnik določa dodatek za nočno delo in delo preko polnega delovnega časa v višini 30 % urne postavke osnovne plače javnega uslužbenca (43. člen in 45. člen KPJS), glede dodatka za delo v nedeljo ali na dela prost dan pa določa višji % urne postavke (75 % oz. 90 % - 44. člen KPJS), vendar sodišče glede na navedbe tožnika upošteva dodatke v %, kot jih zatrjuje tožnik (sojenje v okviru zahtevka).

med delovnim časom in zagotovitve pravice do plačila delavca za delo na podlagi ZDR oz. ZDR-1, saj je pravno razmerje med strankama nastalo s pogodbo o zaposlitvi, ne glede na to da tožnik kot pravno podlaga uveljavlja 190. člen Obligacijskega zakonika (OZ). Tako so neutemeljene navedbe toženke, da je tožnik v prikrajšanje privolil, saj je odmor med delovnim časom neodtujljiva pravica delavca, prav tako pa ima delavec pravico do plačila za delo, ki ga je opravil.

7. Tožnik je izpovedal, da v CORS delajo po 12 ur, sedem dni v tednu, izmenjujejo se dnevne in nočne izmene. Primopredaja dela je predpisana. Ker je premalo delavcev, je bil največkrat edini delavec v izmeni, kar velja predvsem za nočne izmene in čas dopustov. Za predajo dela je predpisanih 15 minut, če so kakšni izredni dogodki, se lahko izmena tudi podaljša. V CORS ni nikogar, ki bi ga lahko nadomestil v času odmora za malico. Izpovedal je tudi, da je bil sistem avtomatske registracije delovnega časa (ARDC) nastavljen tako, da sistem po 8.15 uri evidentira, kot da je bil opravljen prihod, zato so dobili navodilo, naj se odevidentirajo do te ure. Izpovedal je, da so presežek nad 20 nadur konec meseca dobili plačan, ostalo pa so kompenzirali kot prost dan.
8. Priča [redacted] je izpovedal, da je bil sodelavec tožnika do avgusta 2016. Delal je kot [redacted] v CORS. Odmora med delovnim časom ni imel, razen v primeru, da sta delala dva. V zvezi s predajo dela je izpovedal, da so delovni čas evidentirali po pravilniku, upoštevalo se je, kot da si naredil 12 urno izmeno, ne pa presežka. Predaja je lahko trajala do pol ure, najmanj pa 15 minut. Po koncu izmene so hiteli, da so se odevidentirali ob uri, saj je bilo treba izpolniti poseben obrazec, če so se evidentirali več kot 15 minut po koncu dneva.
9. Priča [redacted], ki je bil tožniku nadrejen od 2012, je izpovedal, da morajo operaterji delati ves delavnik in morajo biti prisotni na delovnem mestu, saj je njihovo delo nepredvidljivo. Za predajo je predvidenih 15 minut, čas predaje pa je odvisen od tega, kaj se je zgodilo v izmeni (če je dogodkov več, je predaja daljša). Delavci se registrirajo pri prihodu in odhodu z dela, pri čemer se morajo po koncu izmene odevidentirati v petnajstih minutah. V kolikor je [redacted] sam, ne more iti ven na malico.
10. Sodišče na podlagi skladnih izpovedi tožnika prič ugotavlja, da tožniku, v kolikor je delo opravljal sam, odmor med delovnim časom ni bil zagotovljen. Pri tem ni bistveno dejstvo, ali je v neposredni bližini delovnega mesta kuhinja, kjer bi si tožnik lahko pripravil hrano. Bistvo odmora med delovnim časom je namreč v tem, da si delavec med delovnim časom lahko odpočije oz. sprosti, ne pa zgolj v prehranjevanju. Neutemeljen je ugovor toženke, da bi tožnik lahko koristil čas za odmor v dnevnih izmenah od ponedeljka do petka, ko bi ga lahko v tem času nadomeščali [redacted], [redacted], ali [redacted]. Kot je izpovedal

priča ..., navedene osebe v okviru svojih del in nalog nimajo opravljanja dela ... (so pa včasih opravljali to delo). Tudi tožnik in priča ... sta izpovedala, da jih ni mogel nihče nadomeščati. Sodišče ugotavlja, da je delo ... CORS nepredvidljivo in odgovorno, zato ni mogoče pričakovati, da bi se zagotovilo nadomeščanje z drugimi javnimi uslužbenci, ki niso ..., ne glede na to da so tako delo v preteklosti že opravljali.

11. Na podlagi 35. člena Pravilnika o obveščanju in poročanju v sistemu varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami je določena predaja službe, kar pomeni, da le-ta predstavlja delovno obveznost tožnika. Iz izpovedi tožnika in prič sodišče ugotavlja, da predaja dela ni bila evidentirana v delovni čas, in da so delavci dobili navodilo, da se morajo po koncu izmene ovedentirati v 15 minutah (sicer je bilo treba vnesti ročni popravek). Kot je izpovedal priča ..., so se najprej ovedentirali, potem pa opravili predajo službe. Tako je neutemeljen ugovor toženke, da je iz izpiska Avtomatske registracije delovnega časa (ARDC) razvidno, da je tožnik ob izmenah, ko je delal sam, na delu ni vsakokrat ostajal dodatnih 15 minut, saj le-ta glede na izpovedi tožnika in prič ni verodostojen. Ne glede na to da iz delovodnika (B24) za posamezni dan ne izhaja veliko število dogodkov oz. da je v njem navedeno „brez posebnosti“, pa navedeno ne izključuje obveznosti glede primopredaje dela (niti ne potrjuje dejstva, da je primopredaja vzela le nekaj minut). Priča ... je izpovedal, da se v času primopredaje izmenjajo osnovne informacije o tem, kaj se je dogajalo, o dogodkih, ki še potekajo, poleg tega si delavci izmenjajo določena obvestila, ki so vezana na njihovo službo. Primopredaje se zapiše v zapisnik. V delovodniku so zapisane samo najnujnejše stvari. Njegovo izpoved je smiselno potrdil tudi priča ..., ki je izpovedal, da so si v času primopredaje izmenjali tekoče dogodke, dogodke, ki so lahko pred njimi (naročila), o spremembah pri dežurstvih, o dogodkih, ki jih objavljajo v dnevno informacijskem biltenu, pripravijo se na to, kateri dogodki bodo omenjeni v dnevnem javljanju na Radiu Slovenija. Nenazadnje čas trajanja primopredaje izhaja iz zgoraj citirane določbe Pravilnika, ki določa, da predaja traja praviloma 15 minut, zato je sodišče v takem obsegu tožniku tudi priznalo nadomestilo za nadurno delo v času predaje dela.
12. V zvezi s predajo dela je tožnik za leto 2014 zahteval nadomestilo za nadure za 100 predaj dela, za leto 2015 za 101 predajo dela in za leto 2016 za 95 predaj dela. Toženka je upravičeno ugovarjala, da tožnik 5. 4. 2014 ni opravljal nočne izmene sam, in da tako ni bilo potrebe po opravljanju primopredaje dela (zamik dveh delavcev). Da tožnik dela v nočni izmeni 5. 4. 2014 ni opravljal sam, izhaja iz pregledov prisotnosti in odsotnosti za leto 2014 (B21) in mesečne urne kartice ... (B32). Poleg tega je iz mesečne urne kartice za mesec oktober 2014 (B16) razvidno, da je bil 9. 10. 2014 tožniku 15 minutni pribitek pri delovnem času že upoštevan. Enako je razvidno tudi iz mesečne urne kartice za

april, julij, avgust in november 2015 (21. 4. 2015, 20. 7. 2015, 2. 8. 2015 in 10. 11. 2015 - B17) ter mesečne urne kartice za januar, junij, julij in avgust 2016 (13. 1. 2016, 14. 6. 2016, 15. 6. 2016 in 30. 7. 2016, 6. 8. 2016 in 8. 8. 2016 - B18), tožnik pa ni navedel, da bi omenjene dneve delal dlje. Sodišče je tako tožniku priznalo plačilo za 98 predaj dela za leto 2014, 97 predaj za leto 2015 in 89 predaj za leto 2016.

13. Toženka je ugovarjala, da je tožnik za osnovo za izračun nadomestila v času predaje v letu 2014 vzel bruto plačo 1.739,47 EUR (kar je po njenem mnenju napačno), medtem ko tožnikova osnova bruto plača brez dodatkov (in od katere se obračunavajo dodatki za nočno, praznično in nadurno delo) znaša le . . . EUR. Glede na to da tožnik v zvezi s predajami dela ne zahteva zgolj plačila dodatka za nadurno delo (30 %), temveč zahteva tudi plačilo za nadurno delo (100 %), je ugovor toženke le delno utemeljen. V skladu z 23. členom ZSPJS se za dodatke, ki niso določeni v nominalnem znesku, kot osnovo za obračun dodatka vzame osnovna plača javnega uslužbenca ali funkcionarja (Z070). Pri osnovi za obračun nadurnega dela (100,00 %) pa se upošteva tudi dodatek za delovno dobo in dodatek za stalnost (Z104).
14. Tožnik je pri preračunu iz bruto v neto vzel pavšalni koeficient 0,63 (63 %), čemur toženka sicer ugovarja, vendar glede na odsotnost njenega obračuna (pri čemer je toženka razpolagala z vsemi podatki), sodišče v tem delu upošteva navedbe tožnika. Da je koeficient med bruto in neto plačo znašal približno 0,63, pa nenazadnje izhaja tudi iz kasnejšega izračuna tožnika v zvezi z izplačilom nadomestila za neizkoriščen čas odmora med delovnim časom.
15. Sodišče je tako tožniku iz naslova nadomestila za opravljene nadure v času predaje dela priznalo za leto 2014 195,41 EUR,² za leto 2015 190,92 EUR³ in za leto 2016 178,68 EUR.⁴
16. Glede nadomestila za nemožnost koriščenja časa odmora med delovnim časom je toženka zgolj pavšalno ugovarjala koeficientu 0,63, ki ga je tožnik uporabil pri preračunu zneskov iz bruto v neto, vendar pa toženka svojega izračuna ni predložila niti ni zatrjevala, v kakšnem znesku bi mogel tožnik neto nadomestila plač zahtevati. Sodišče sodi v mejah postavljenih zahtevkov, zato tožniku ne more prisoditi bruto zneska (glede na to da ga ne zahteva). Glede na navedeno tako sodišče v zvezi s preračunom med bruto in neto nadomestilom sledi izračunu

2 $(98 \times 0,25 \text{ ure} \times 1.739,47/174 \times 100 \% \times 63 \% = 154,30 \text{ EUR}) + (98 \times 0,25 \text{ ure} \times 1.544,88/174 \text{ EUR} \times 30 \% \times 63 \% = 41,11 \text{ EUR})$

3 $(97 \times 0,25 \text{ ure} \times 1.749,55 \text{ EUR}/174 \times 100 \% \times 63 \% = 153,61 \text{ EUR}) + (97 \times 0,25 \text{ ure} \times 1.527,72/174 \times 30 \% \times 63 \% = 40,24 \text{ EUR})$, kar skupaj znaša 193,85 EUR, sodišče pa mu je priznalo 190,92 EUR, kolikor jih je na ta račun zahteval.

4 $(89 \times 0,25 \text{ ure} \times 1.759,63 \text{ EUR}/174 \times 100 \% \times 63 \% = 141,76 \text{ EUR}) - (89 \times 0,25 \text{ ure} \times 1.527,72/174 \times 30 \% \times 63 \% = 36,92 \text{ EUR})$

tožnika. Iz tabel je tudi razvidno, da je tožnik upošteval različen koeficient.

17. Sodišče je glede nadomestila za neizkoriščen čas odmora med delovnim časom za leto 2012 upoštevalo 443,18 EUR neto. Odštelo je nadomestilo v višini 5,48 EUR neto v novembru 2012, saj je tožnik v tem času opravil le 3 dnevne izmene (ne 4), v katerih je bil sam, kar je razvidno iz pregleda prisotnosti in odsotnosti za leto 2012 in mesečne urne kartice za leto 2012. Pri izračunu prav tako ni upoštevalo nadomestila za neizkoriščen čas odmora med delovnim časom za januar 2012 v višini 34,25 EUR neto. Tožnik je namreč tožbo vložil 10. 2. 2017, kar pomeni, da so terjatve, ki so zapadle v plačilo pred 10. 2. 2012 zastarale, v skladu z 202. členom ZDR-1 (206. člen ZDR). Plača za januar 2012 je bila tožniku izplačana najkasneje 5. 2. 2012 in je tako nadomestilo za neizkoriščen čas odmora med delovnim časom za januar 2012 že zastaralo. Neutemeljeno je namreč sklicevanje tožnika na šestmesečna referenčna obdobja in sodbo VSRS Ips 13/2017 z dne 21. 3. 2017. Pri navedeni sodni praksi gre namreč za obračun in izplačilo nadur in prenos le-teh med posameznimi obdobji, pri danem sporu pa gre za obračun in plačilo neizkoriščenega odmora med delovnim časom.
18. Za leto 2013 je sodišče glede nadomestila za neizkoriščen čas odmora med delovnim časom upoštevalo 588,36 EUR neto. Odštelo je nadomestilo v višini 5,48 neto, saj je tožnik v aprilu 2013 opravil 3 dnevne izmene (in ne 4), v katerih je delal sam, kar je razvidno iz pregleda prisotnosti in odsotnosti za leto 2013 in mesečne urne kartice za leto 2013. Za leto 2014 je upoštevalo 622,67 EUR neto. Odštelo je nadomestilo v višini 6,71 EUR neto, saj je tožnik v aprilu 2014 opravil zgolj 3 nočne izmene (ne 4), v katerih je delal sam, kar je že pojasnjeno zgoraj v zvezi s predajami dela (12. točka obrazložitve). Za neizkoriščen čas odmora med delovnim časom za leto 2015 mu je priznalo 631,35 EUR ter za leto 2016 627,45 EUR.
19. Sodišče je tako tožniku skupaj iz naslova nadomestila za delo prek polnega delovnega časa in nadomestila za neizkoriščen čas odmora med delovnim časom za leto 2012 priznalo 443,18 EUR, za leto 2013 588,36 EUR, za leto 2014 818,08 EUR (195,41 + 622,67), za leto 2015 822,27 EUR (190,92 + 631,35) in za leto 2016 806,13 EUR (178,68 + 627,45), skupaj torej 3.478,02 EUR.
20. Tožnik zahteva tudi zakonske zamudne obresti, in sicer glede nadomestila v zvezi z neizkoriščenim časom odmora med delovnim časom za leti 2012 in 2013 od 6. 2. 2014 do 6. 2. 2017 v višini 261,10 EUR, za nadomestilo za delo preko polnega delovnega časa in za neizkoriščen čas počitka med delovnim časom v letu 2014 od 6. 2. 2015 do 6. 2. 2017 v višini 134,03 EUR, za nadomestilo za delo preko polnega delovnega časa in za neizkoriščen čas počitka med delovnim časom v letu 2015 od 6. 2. 2016 do 6. 2. 2017 v višini 65,96 EUR, pri čemer je tožnik zamudne obresti do 6. 2. 2017 že izračunal.

21. Glede na to da je bila tožba vložena 10. 2. 2017, so v skladu s prvim odstavkom 347. členom OZ torej zastarane tiste zakonske zamudne obresti, ki so zapadle v plačilo več kot tri leta pred vložitvijo tožbe (pred 10. 2. 2014).
22. Sodišče je tožniku prisodilo zakonske zamudne obresti v višini 446,63 EUR (249,21 EUR⁵ + 131,46 EUR⁶ + 65,96 EUR⁷). Pri tem je upoštevalo, da je bilo tožniku priznано nižje nadomestilo za delo preko polnega delovnega časa in neizkoriščenega dnevnega počitka med delovnim časom, kot ga je vtoževal ter da so zakonske zamudne obresti pred 10. 2. 2014 že zastarale.
23. Sodišče je tako tožniku priznalo 3.478,02 EUR glavnice in 446,63 EUR (natečenih) zakonskih zamudnih obresti, skupaj 3.924,65 EUR, v presežku pa je tožbeni zahtevek zavrnilo. Prav tako je tožniku od skupnega zneska priznalo zakonske zamudne obresti od vložitve tožbe. Gre za procesne obresti, ki so opredeljene kot izjema od prepovedi obrestovanja obresti, ki pa velja le za zahtevek od vložitve tožbe dalje (381. člen OZ).
24. Dejstvo, da tožnik nikoli ni vložil zahteve za odpravo kršitev pravic iz delovnega razmerja (v zvezi z neizkoriščenim odmorom med delovnim časom in časom primopredaje), ni bistveno. Vložitev zahteve namreč ne predstavlja procesne predpostavke v tem sporu, saj gre za čisto denarno terjatev (četrti odstavek 200. člena ZDR-1 oz. 204. člena ZDR). Prav tako pa odsotnost pisne zahteve za odpravo kršitev ne pomeni, da tožnik na navedene kršitve ni opozarjal. Kot je izpovedal priča I; so ga operaterji na to opozorili, prav tako pa je on opozarjal naprej nadrejene.
25. Tožnik je zahteval, da toženka na navedeni znesek nadomestila obračuna davke in prispevke ter njihovo odvedbo. V skladu s sodno prakso⁸ se v delovnem sporu ne odloča o tem, ali je delodajalec ob prisojenem prejemku delavcu iz delovnega razmerja ali v zvezi z delovnim razmerjem dolžan obračunati in plačati davke in prispevke oziroma od katerih osnov jih je dolžan obračunati in plačati. Ob izplačilu prejemka je to stvar izplačevalca oziroma pristojnih davčnih organov. Na podlagi navedenega je sodišče tožbeni zahtevek v tem delu zavrnilo.
26. O stroških postopka je sodišče odločalo na podlagi drugega odstavka 154. člena ZPP, ki določa, da lahko sodišče, če stranka deloma zmaga v pravdi, ob upoštevanju vseh okoliščin naloži eni stranki, da povrne drugi stranki ustrezen del stroškov postopka. Tožnik je uspel s 97 % denarnega zahtevka, medtem ko z zahtevkom glede obračuna davkov in prispevkov niso nastali posebni stroški.

5 Zakonske zamudne obresti od 1.031,54 EUR (443,18 EUR + 588,36 EUR) za čas od 10. 2. 2014 do 6. 2. 2017.

6 Zakonske zamudne obresti od 818,08 EUR za čas od 6. 2. 2015 do 6. 2. 2017.

7 Zakonske zamudne obresti od 822,27 EUR za čas od 6. 2. 2016 do 6. 2. 2017.

8 Sodba VSRS, VIII Ips 226/2017 z dne 23. 1. 2018.

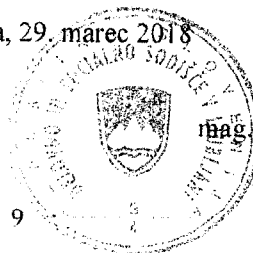
Skladno s 155. člena ZPP in Odvetniško tarifo (OT) je sodišče tožniku ob upoštevanju vrednosti spornega predmeta priznalo sledeče stroške postopka: 300 točk za tožbo, 225 točk prva pripravljalna vloga, 200 točk druga pripravljalna vloga (kot priglašeno), 300 točk za prvi narok za glavno obravnavo, 150 točk za drugi narok za glavno obravnavo, 120 točk odsotnost iz pisarne, 22,95 točk za materialne stroške, ob upoštevanju vrednosti točke 0,459 EUR, skupaj 604,94 EUR (1.317,95 točk). K temu je prištelo še potne stroške tožnikovega pooblaščenca za pristop na dva naroka (2 x 190 km x 0,37) v višini 140,60 EUR in 22 % DDV v višini 164,02 EUR. Tožniku je priznalo tudi sodno takso v višini 160,00 EUR, skupaj torej 1.069,56 EUR. Sodišče tožniku ni priznalo višje nagrade za prvo pripravljarno vlogo, saj to ni v skladu z OT, prav tako ni priznalo stroškov za posvet s stranko in pregled spisovne dokumentacije, saj ne gre za samostojno opravilo, ampak so ta opravila že zajeta v nagradi za tožbo, pri obračunu kilometrine je upoštevalo, da razdalja med Krškimi in Ljubljano znaša 95 km.

27. Toženki je sodišče priznalo: 300 točk za odgovor na tožbo, 225 točk za prvo pripravljarno vlogo, 225 točk za drugo pripravljarno vlogo, 300 točk za prvi narok za glavno obravnavo, 150 točk za drugi narok za glavno obravnavo, 80 točk (4 x 20) za odsotnost iz pisarne in 22,8 točk za materialne stroške, kar upošteva vrednost točke 0,459 EUR znaša skupaj 597,99 EUR. Toženki sodišče ni priznalo urnine za narok 29. 3. 2018, saj je le-ta trajal manj kot 1 uro (od 13.50 – 14.40).
28. Glede na delni uspeh, je tožnik upravičen do povrnitve 97 % priznanih stroškov (1.037,47 EUR), toženka pa do 3 % (17,94 EUR). Po pobotu je dolžna toženka tožniku povrniti 1.019,53 EUR stroškov postopka, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od prejema. Vloži se v dveh izvodih pri tukajšnjem sodišču, o njej odloča Višje delovno in socialno sodišče. Pritožba mora obsegati navedbo odločbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis. Če je nerazumijiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo na popravo ali dopolnitev. Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za njeno oprostitev, odlog ali obročno plačilo, se šteje, da je pritožba umaknjena.

Ljubljana, 29. marec 2018

okrožna sodnica

mag. Tanja Pustovrh Pirnat

Soglasnost tega prepisa
z izvirnikom potrdjuje
Vodja pisarne:

